

rers Angreb paa denne Handelsstand hviler efter min Mening paa overfladiske og urigtige Angivelser, Sammenligninger mellem Ting, som ikke kan sammenlignes, o. s. v., og Hensigten er jo tydelig nok, nemlig at undergrave Mellemlasserne, søge at faa de skattefrie Brugsforeninger, der laver deres Konkurrence lige op ad de skattepligtige handlende, til at staa i et vist Relief overfor Publikum, og de glæder sig sammen med det ærede Medlem over, hvor mange tusinde Medlemmer de har faaet, som tager Brødet ud af Munden paa de handlende Skatteydere, idet de laver disse Brugsforeninger, der ikke betaler hverken til Stat eller Kommune saa meget som en Hvid. I Tider, hvor Skatten i saa høj Grad rammer Befolkningen, ikke mindst paa Grund af de meget kostbare sociale Foranstaltninger, som vi andre ogsaa er interesserede i, men som det ærede Medlem og hans Parti paastaar, at de er særlig interesserede i, paaføres der de næringsdrivende en Konkurrence fra disse skattefrie Institutioners Side, og man reklamerer med gale Tal for at faa Lejlighed til at tage endnu mere fra dem. Dette er Summen af mine Erfaringer, efter at jeg med Flid og med de Evner, Vorherre har givet mig, har tilladt mig at trævle alle de herhen hørende Forhold op.

Jeg vil dog her ikke tilbageholde den Bemærkning til Grundejerne baade her i Byen og andetsteds i Landet, at de skal være varsomme med deres Krav; i Tider med en Bolignød som den nuværende skal man ganske afgjort ikke raabe for højt op. Enkelte Gange træffer jeg hos mine Kolleger en vis Trang i saa Henseende, og naar jeg saa advarer dem, faar jeg paa Hovedet, som f. Eks. forleden Aften i en Grundejerforening her i Byen, hvor jeg ikke var efter de tilstedeværendes Behag. Ligeledes siger jeg til Detailhandlerne, at de skal gaa frem med Forsigtighed, og de brodne Kar, som findes iblandt dem, maa de se at behandle paa en haardhændet Maade. Brodne Kar findes alle Vegne, og dem skal der tages haardhændet paa, thi Socialdemokratiet og det radikale Parti har rejst en stor Mistænkksomhed hos alle Forbrugere overfor de handlende; man ser jo, hvorledes de med Lygter søger efter en hvilken som helst Anledning for at komme til at ramme dem. Dette gør Forsigtigheden dobbelt paakrævet, men den burde jo af handelsmoraliske Grunde være paakrævet i sig selv.

Det ærede Medlem fra Næstved (An-

dreasen) som ogsaa maatte synge med i dette Kor, var ikke kommet længere end til Støvlerne, og det ærede Medlem fortalte, at man købte Støvler til 13 Kr. og solgte dem, jeg tror det var, til nogle og tredive. Jeg har søgt Oplysning ogsaa om dette Forhold og kan da herom meddele, at der paa almindeligt Skotøj tjenes 16²/₃ pCt. — det er den fastsatte Avance —, paa noget bedre Skotøj tjenes der 20 pCt. og paa en endnu bedre Kvalitet 23 pCt. Saa er der Luksusfodtøjet: det er der ingen Maksimalpris paa, men det bør der for øvrigt heller ikke være. Lad de Folk, som har Raad til at købe fine Støvler, betale de Priser, som det er muligt for de handlende at opnaa; jeg ønsker Skotøjs-handlerne en god Fortjeneste paa den Slags Fodtøj. Lad os i det hele taget faa en Luksusskat. Den højtærede Finansminister siger, at han ved ikke, hvad Luksus er. Ja, det er jo et af de Spørgsmaal, man altid kan stille op, men vi andre, som ikke har saa nem Adgang til Luksus, har nok en Fornemmelse af, hvad der er Luksus. Hvis vi en Dag gaar gennem Strøget, eller vi en Aften sidder paa en bedre Restauration, har vi en ganske god Fornemmelse af, hvad Luksus er. „Hvad er Sandhed“, sagde Pilatus. „Hvad er Luksus“, siger Finansministeren, Spørgsmaal kan man jo let opstille, og de kan ogsaa lyde ret aandfuldt, men i Realiteten er vi nok klare over, hvad Luksus er. Naar vi har tre Slags Støvler, en grovere Slags for almindelige Mennesker, nogle, som er lidt bedre, og nogle, der en endnu bedre, har vi egentlig Støvler nok til jævne Folks Forbrug. Er der saa nogle, der skal have særlig fine Støvler, lad dem saa betale. (*Finansministeren* [Brandes]: Det kommer de ogsaa til, der er Værditold). Lad dem betale, som har Raad til at betale, lad dem betale de høje Restaurationspriser paa Strøget og betale de høje Priser for Luksusartikler o. s. v. Lad de Godtfolk betale rigeligt, saa Pengene kommer ud blandt Publikum. Pengene træffer nok paa deres Vej fra Ødelanden paa et eller andet fornuftigt Menneske.

Jeg tror, at jeg nu har gennemgaaet dette Afsnit ret grundigt. Jeg beder ærede Medlemmer undskyldte, at jeg har gjort det saa grundigt, men en Gang imellem skal der gøres op overfor alt dette her, og da der ikke gøres op fra anden Side, maa der gøres op fra vor Side.

Saa vil jeg endelig til Slutning spørge det ærede socialdemokratiske Medlem om Kulforretningens Priser. Der havde de et